

Leven vanuit de liefde, niet uit eigen kracht. Dat lijkt wel het levensdevies van Karin Daniëls, campuspastor aan de campus Diepenbeek bij Hasselt. Tijdens de jongerentocht *Pelgrim '07* (op Palmzondag, van Tienen naar Leuven) verzorgt zij een inleiding over één zin uit het Johannesevangelie: „Zoals ik u heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben.” Hierbij past dan ook een gesprek over het wezen van de liefde.

Erik De Smet

‘Als je glimlacht, krijg je een glimlach terug’

HET woonerf in Runkst bij Hasselt straalt gezelligheid en warmte uit. Sinds goed vier jaar is de woonster campuspastor in Diepenbeek, maar van opleiding is ze eigenlijk verpleegster. De tien jaar die Karin Daniëls doorbracht in Afrika bleken van groot belang. Er was immers een vóór en een na. Al was zij gedoopt en katholiek opgevoed, op haar drieëntwintigste leerde ze God pas echt kennen. En wel in Afrika.

- Ver van huis...

Vanaf mijn veertiende droomde ik ervan me voor mensen in zeten. Vervolgens groeide de drang om naar Afrika te trekken, naar de mensen die het echt nodig hebben. Al was ik op school een kei in wiskunde, toch koos ik uiteindelijk voor studies verpleegkunde, precies met dat doel voor ogen. Nadien verzeilde ik in Congo, aan de grens met Angola. Daar stroomden in de vluchtelingenkampen in de brousse mensen toe zonder have of goed. Onderweg hadden sommigen zich met gras in leven moeten houden.

Midden in dat lijden beleefde ik mijn bekering. Op een dag arriveerde een moeder met drie stervende kinderen. Ze had hen dagenlang gedragen. We deden alles wat in onze macht lag om hen erdoor te halen, maar het mocht niet baten. De kinderen stierven voor onze ogen. Uit pure onmacht ben ik toen weggerend. Dat God dit toeliet! Maar net daarvoor ging ik aanvoelen dat Hij de enige was die de onmacht en de pijn van mensen verstaat. Vanaf dat moment heb ik me nooit meer alleen gevoeld.

- Zo'n rotsvast geloof is voor velen ongetwijfeld moeilijk te vatten.

Geloven overkomt je. Als studentepastor of als gelovige kan ik niemand gelovig maken. De aanraking gebeurt altijd tussen God en de persoon.

Velen hadden me al gesproken over God, maar de ontmoeting met Hem had volstrekt onverwachts plaats. Heel het evangelie spreekt van deze ontmoeting. Voor wie niet gelooft, is dat inderdaad moeilijk te begrijpen, maar iedere mens staat wel open voor liefde. Eigenaardig genoeg zijn het vaak ongelovigen die mij helpen een betere gelovige te worden.

- Hoe bekijk je onze cultuur vanuit je Afrikaanse ervaringen?

Terug thuis, besepte ik hoe ik veranderd was. Daar aan de Congolees-Angolese grens bestond het begrip 'hebben' niet. De mensen zeiden: „Ik ben met vijf kinderen.” Of „Ik ben in een hut”, terwijl ze het hebben over hun woonst. Achteraf bekeken heeft me dat sterk veranderd en losgeweekt van materiële beslommeringen. Afrika leerde me bovendien hoe belangrijk gastvrijheid wel is. Ook de Bijbel benadrukt dit. Bij Paulus lees je dat sommigen zonder het te weten engelen te gast hadden.

Geef je een Afrikaanse familie een geschenk, dan verdwijnt het cadeau haast meteen en ongeopend. De gast verdient immers alle aandacht, niet het geschenk. Gastvrijheid scherpt ons godsbeeld aan. Je mag nooit de schenker vergeten. Alles wat je krijgt, komt van Hem. Een afkeer van onze westerse cultuur kreeg ik in Afrika niet. Laten we wat hier voor handen is, vanuit de liefde gebruiken. Alle technologie bijvoorbeeld, computers en het internet.

- Ook al houden velen zich urenlang onledig met zinloos gechat en gesurf?

Oh, maar ook via het internet kun je een netwerk van relaties uitbouwen. Vele jongeren kunnen via chatrooms en blogs hun hoogst persoonlijke gevoelens kwijt. Anderzijds blijft het verlangen bestaan om in groep heel eenvoudig met elkaar te delen. *Pelgrim '07* wil zo'n gelegenheid bieden.

© Mine Dalemans

- Ongetwijfeld benijden heel wat parochiepriesters je, omdat jij je zo makkelijk kunt bewegen in de wereld van jonge mensen?

Ach, het is zoals in het Emmaüs-verhaal. Twee mensen hadden Jeruzalem de rug toegekeerd. Jezus gaat met hen op weg en plotseling, heel even maar, toont Hij zich. Ik ben verbaasd dat iets dergelijks ook mogelijk is op onze campus. Ik mag er ontvankelijk zijn voor ieders verhaal, en zij laten me toe om met veel vriendschap naar hen toe te stappen. Of dat werkt? Gemiddeld ontvang ik dagelijks zo'n twintig tot dertig e-mails met allerlei vragen. Jongeren van vandaag staan, meer dan mijn eigen

generatie, open voor een waaier van levensvragen. Ik bewonder hen. Vroeger waren de richtingwijzers duidelijk. Nu moeten ze hun weg zelf zoeken.

- Het zelf moeten zoeken kan een mens ook eenzaam maken?

Het komt er op aan te leven in verbondenheid. Een mens is niet geschapen om in z'n eentje te leven. Iedereen smacht naar liefde. Ware liefde legt het zwaartepunt bij een ander. Ik hoorde hierover eens een mooi verhaal. Een meisje droeg elke dag haar verlamde broer. Op de vraag hoe zij dat volhield antwoordde ze: „Oh, maar hij is niet zwaar, hij is mijn broer.”

Zo is Gods liefde, onvoorwaardelijk. Zoals een moeder waakt over haar kind en 's nachts opstaat om de zieke baby te verzorgen. Het is een liefde waaraan je niet kunt weerstaan.

- Gods liefde is dus concreet, geen sentimenteel gevoel?

In Diepenbeek studeren meer dan driehonderd buitenlandse studenten. Op een dag belandde ik bij enkele van hen aan tafel, en ze vertelden me dat ik de eerste Belg was die hen aansprak. Daar aan moest dus iets worden gedaan. We organiseerden een wereldavond en daaruit groeiden heel wat vriendschappen, ontstond een nieuwe sfeer. Een ander voorbeeld? Bleek dat heel wat derdejaars geneeskunde nog nooit een gehandicapte mens van nabij hadden leren kennen. Hoe kan dat? Als dokters moeten zij weldra over hen beslissingen nemen. We brachten daarop studenten en gehandicapte leeftijdsgenoten samen.

Dat is Gods liefde concreet. God heeft de mens gemaakt naar zijn beeld en gelijkenis. In de andere mens mag ik God ontmoeten. Dit geloof voorkomt dat je als christen pretentieus wordt. God wacht mij al op, nog vóór ik Hem heb kunnen ontdekken.

- Is Gods liefde aanstekelijk?

Als je glimlacht, krijg je een glimlach terug. Mijn gelukkigste momenten zijn wanneer jongeren onbevangen de woorden van het evangelie ontdekken en geraakt worden. Op dat vlak kan er veel meer dan dertig jaar geleden, al meen ik dat jongeren best nog van jongs af vertrouwd gemaakt worden met Jezus' woorden. Ik herken dat in mijn eigen levensverhaal. Had ik nooit van Jezus gehoord, dan was die ommekeer er wellicht nooit gekomen.

Pelgrim '07 is voor jongeren tussen zestien en dertig. Start op 31 maart om 10 uur in Tienen, slotviering op Palmzondag 1 april om 14 uur in de Sint-Pieterskerk te Leuven. Dit initiatief van de Interdiocesane Jeugddienst is een stevige staptocht in kleine groepjes, met kansen tot gesprek en verdieping. Prijs: 26 euro. Meer info en inschrijven via e-mail pelgrim07@ijd.be of telefoon 09/235.78.58. voor de slotviering is iedereen welkom.

Het geloof voorkomt dat je als christen pretentieus wordt. God wacht mij al op, nog vóór ik Hem heb kunnen ontdekken